

at en Lov om disse Forhold faar et saadant Indhold som det, Udvalgets Flertal har foreslaaet, i alt, Fald i alt Væsentligt. Gaaft Gaaft, vist har jeg derimod for mit Vedkommende haft nogen Tvivl med Hensyn til, hvorledes man skulde bedømme Bestemmelserne i Lovforslagets §§ 4, 7 og 8. Jeg maa imidlertid erklære, at jeg ikke kan se rettere, end at der, saaledes som Bestemmelserne i disse Paragrafer ville komme til, at foreltige efter Vedtægelsen af de fra Udvalgets Flertals Side dertil stillede Forslag, ikke er noget saa Væsentligt at erindre imod dem, at jeg for mit Vedkommende kunde have følt mig opfordret til at fremtræde med noget yderligere Endringsforslag til disse Paragrafer, lige saa lidt som jeg har kunnet forene mig med dem, som ere af den Mening, at der overhovedet slet ikke maa lovgives paa det i dem omhandlede Omraade. Dette er, efter hvad jeg allerede tidligere har anført, en Betragtning, som jeg ikke kan dele. Jeg kan ikke forene mig med dem, der ville paastaa dette. Man har jo i Dvrigt ikke blot paastaaget dette, men man har endog saa ved denne Leilighed villet mane om, at man burde have Respekt for Eiendomsretten, og man har henvist til de farlige Følger, som det skulde have, naar man ikke viste denne Ret den tilbørlige Respekt. Jeg tror virkelig ikke, at der er nogen som helst Anledning til her at komme med den Slags Meninger. Der er adskillige Uttringer, som i denne Henseende ere fremkomne, blandt Andet fra den ærede 3die Landsthingsmand for 9de Kreds (Mourier-Petersen), ved hvilke jeg kunde have følt mig fristet til at gjøre nogle Bemærkninger, men det vil jeg imidlertid paa Sagens nuværende Standpunkt forbigaa. Der er kun een Bemærkning af den ærede Landsthingsmand, som jeg dog ikke kan lade være at berøre, og det er en Uttring af ham, ifølge hvilken det kunde synes at skulle betragtes som et ganske særligt Tegn paa Maadehold fra hans Side, at han indrømmede, at der ved den af ham foreslaaede Lov maatte indføres en vis Forandring og Begrændsning i Dmdelingsretten, uden at der gaves noget Vederlag derfor til Godseierne. Jeg negter ikke, at det forekommer mig, at

det vilde være en meget dristig Fantasi at tænke sig, at der skulde kunne være Tale om et Vederlag for en Bestemmelse af den omhandlede Natur, og at der virkelig, naar der blev Spørgsmaal om en Forandring i Lov Udstykningslovgivning, da ogsaa skulde kunne være Spørgsmaal om at give Besidderne Vederlag for den Indskrænkning i Raadigheden over deres Eiendomme, som maatte blive en Følge deraf. Jeg forstaaar heller ikke, at der ved Spørgsmaal som de heromhandlede kan være Tale om at henvisse til Grundlovens Bestemmelser om Eiendomsrettens Ukrænkelighed og om de Betingelser, under hvilke man ifølge Grundloven kun maa røre ved denne Ret. Jeg hører visst til dem, der saa stærkt som Nogen holde paa Eiendomsrettens Ukrænkelighed, fordi jeg anser den for den nødvendigeste Grundpille for det borgerlige Samfund. Men jeg tror sandelig, at netop jo mere man er overbevist derom, desto mere maa man vogte sig for, naar man taler om Eiendomsrettens Begreb, da at give dette en Udvidelse, som paa ingen Maade lader sig forsvare, og ved en Udvidelse, om jeg saa maa sige, at forsligtige Begrebet hen i en Taage, hvori det ikke er muligt at fastholde det. Dette er efter min Opfattelse en Overdrivelse, som virkelig kun gjør den Sag Skade, som man har paataget sig at ville forfægte. Endnu skal jeg blot berøre et ganske lille Detailpunkt i Anledning af, hvad der igaar blev bemærket af den høitærede 2den Landsthingsmand for 9de Kreds (Estrup). Han kom igaar igjen tilbage paa et Spørgsmaal, som han allerede fremsatte i sit første Foredrag, nemlig hvad der skal forstaaes ved Ordet „Gods“, og han bemærkede i saa Henseende, at han ganske vist ikke var i nogen Tvivl om det gamle Begreb om „Gods“, men at Sagen efter hans Formening stillede sig noget anderledes nu, efterat Loven af 19de Februar 1861 var kommen ud, og at de nye Bestemmelser, som Lovforslaget indeholdt, maatte fremkalde forskellige yderligere Tvivl. Jeg kan imidlertid efter min Opfattelse ikke give det ærede Medlem Ret i, at Loven af 19de Februar 1861 skulde kunne siges at have udvidet Begrebet af Gods. I Loven af 1861